Costică Stanciu în viaţa de toate zilele

După 20 de ani de football. Un cămin model. „Ai fost şi portar Stanciule?" — „Am fost de toate". Când joci trei matchuri într'o zi. Timpuri vechi şi timpuri noui.

La Montevideo: Echipa Naţională, are — dela stânga la dreapta — Wetzer, Rafinski, Zauber, Deşu, Robe, Eisenbeisser, Stanciu, jos: Barbu II, Ciolac, Taco şi Covaci.

Astăzi, când footballul bucureştean cunoaşte o existenţă atât de impresionantă, în mijlocul stadioanelor imense care-i adăpostesc popularitatea şi a zecilor de mii de spectatori care-i consolidează succesul, entuziasmul mulţimii cu greu mai consimte să facă un popas în lumea amintirilor, emoţionându-se pentru epoca eroică a începuturilor.

Năvala covârşitoare a progresului a împins în neantul uitării superbele reminiscenţe ale primilor paşi, când eforturile s'au cerut cheltuite cu mai multă frenezie, când sacrificiile s'au aglomerat cu mai vibrantă intensitate şi când perseverenţa a însemnat principala armă de luptă împotriva unor vremuri puţin prietenoase pentru mişcarea sportivă.

Din această lume, desprindem astăzi numele simpaticului Costică Stanciu, dela Juventus, jucător de planul întâi şi în momentele de faţă, dar mai cu seamă reprezentant de frunte al generaţiei care a pregătit propăşirea de astăzi a footballului românesc.

De repetate ori internaţional, selecţionat ani dearândul în echipa Bucureştilor, prezent mereu în fruntea bucatelor footballistice, Costică Stanciu are, la dispoziţia sa, o minunată carte de vizită, de vechi şi neobosit stegar al footballului bucureştean...

In block-house

Domiciliul lui Stanciu, în Bulevardul Dinicu Golescu no. 11, oferă

Echipa II-a a Venusului care a învins Colţea II în Aprilie 1922

o mare şi încântătoare surpriză. Când este cunoscută, în general, caracteristica vieţii de footbalist, nu e puţin lucru să constaţi că un erou al arenelor sportive, căruia i se acordă un foarte restrâns credit de cumpătare şi de seriozitate, şi-a închegat o foarte frumoasă gospodărie într'un apartament modern de block-house.

Insurat de doi ani şi tatăl unei fetiţe de .. trei zile, Stanciu complectează identitatea aceasta de seriozitate şi de admirabilă burghezie printr'un cămin cochet, mobilat cu gust şi întreţinut cu mult sârg şi cu multă conştiinciozitate...

Iată, cu Stanciu, o locuinţă de footbalist, cu sonerie la intrare, cu carte de vizită, cu clanţele intacte cu parchetul ceruit şi cu o impresionantă respiraţie de ordine şi de curăţenie.

Stanciu, tată

Din pragul uşi, mă grăbesc să-l asaltez cu complimente.

— Bravo, Stanciule... Locuinţa ta te onorează...

— Mulţumesc, dar, sst, vorbeşte mai încet să n'o trezim din somn pe nevastă-mea...

— La ora asta ?

— La ora asta... E un caz excepţional... A născut alaltăeri.

— Din felicitări în felicitări. Băiat? Fetiţă?

— O fetiţă. Aşa cum am dorit, de altfel...

— De câţi ani eşti însurat, Stanciule ?

— Am doi ani.

— Soţia dumitale exercită vre-o profesiune ?

Principii...

— Nu... E licenţiată în ştiinţe naturale şi ar fi vrut să mă ajute în lupta pentru existenţă, muncind şi ea. M'am opus însă cu hotărâre. Grija existenţei şi lupta ei trebue să aparţină în exclusivitate bărbatului. Cel puţin acesta e principiul căruia înţeleg să-i dau eu ascultare şi să-l respect cu toată sfinţenie.

— Lăudabil principiu, fără îndoială. Mă întreb însă cum poţi s'o scoţi la capăt singur şi mai cu seamă să faci o figură atât de onorabilă, cu un cămin frumos înjghebat şi cu grija proaspătă a unui copil...

— O scot totuşi la capăt. Puţină cumpătare, puţină dragoste de casă şi greutăţile vieţii sunt calmate încetul cu încetul. Natural, nu pot spune că nu întâmpin destule dificultăţi în bătălia pe care o duc pentru a-mi asigura existenţa, dar, cu ajutorul lui Dumnezeu, ies mereu cu capul ridicat, fără datorii la băcanul din colţ, fără împrumuturi dela portar şi fără amânări în plata chiriei...

— Veniturile de footballist îţi sunt suficiente pentru a face faţă acestor obligaţiuni?

— Ele singure, nu. De-altfel, idealul meu este să mă bizui din ce în ce mai puţin pe veniturile procurate de activitatea mea sportivă. Nu e vorbă că nici nu mai pot conta multă vreme pe aceşti bani. Mai târziu cu un an, cu doi, cu trei, voiu trebui să mă despart şi eu de arenele de sport.

— Atunci pe ce te bizui?

— Sunt funcţionar la Primăria de Verde. Cu lefuşoara de aici şi cu salariul dela Juventus, în total cu un fix lunar de 6.600 lei, reuşesc să mă menţin...

— De când joci football?

20 de ani de football

— De 20 de ani. Am intrat chiar în al 21-lea... Pentru prima oară am atins o minge de football în 1916. Niculiţă Georgescu, care nu e chiar atât de tânăr pe cât îl arată chipul, a venit într'o bună zi cu o minge pe maidanul din şoseaua Filantropia, unde obişnuisem să ne jucăm şi ne-a convertit pe câţiva rosturie footballului.

Am bătut mingea pe maidan vreme de patru ani, până în 1920, când, întreaga... recoltă a maidanului a fost strânsă de Niculiţă Georgescu şi înscrisă la Venus.

Stanciu — cel din stânga în primul plan — în echipa de ţâştani în care a început footballul

Ce se întâmplase?

Isbucnise răsboiul...

Venus, care avea o excelentă echipă de categoria II-a, în afară, binînţeles, de echipa I-a, care lua mereu campionatul, s'a văzut cu toţi băeţii luaţi în armată şi cu echipa descomplectată...

In faţa unei astfel de situaţiuni, Niculiţă Georgescu, şi atunci ca şi acum, un imbatabil regisor... sportiv, şi-a luat sarcina de a îngriji de formarea unei noui echipe. Cum ştia ce ne poate pielea, ne-a luat în bloc depe maidan şi ne-a poftit să trecem în echipa II-a a Venus-ului, complectând locurile celor plecaţi în răsboi...

Deşi formată la repezeală, echipa a dat satisfacţie şi am câştigat campionatul doi ani consecutivi.

Stagiul meu la categoria II-a a durat foarte puţin. In 1923, jucam de-acum în prima echipă a Venusului, iar un an mai târziu, Mity Niculescu îmi transmitea căpitănia primei echipe...

— In ce post jucai atunci?

— Atât la categoria II-a cât şi în rândurile primei categorii, am funcţionat ca înaintaş inter-stânga Nu era însă un post fix. Mai jucam şi half şi back şi înaintaş centru, după cum se nimerea... După cum era nevoie... In cele din urmă însă, m'am definitivat ca înaintaş centru, ocupând acest post vreme de trei ani.

In anul 1928, lipsindu-ne un half centru, am fost transferat dela conducerea liniei de atac în centrul liniei de halfi, susţinând primul match împotriva Venus-ului.

Faţă la toate...

De-altfel, în cei 20 de ani de football pe care i-am adunat până astăzi, am umbat prin toate posturile.

— Să le luăm la rând ai fost extrem stânga?

— N'am jucat la Venus pe aripa stângă?

— Aşa e... Dar inter-stânga?

— Inter-stânga am jucat în echipa naţională, în matchul susţinut în 1930 împotriva Perului...

— Dar centru înaintaş?

— Centru înaintaş, ţi-am spus: am jucat timp de trei ani, la Venus. Mai adaog că am ocupat acest post şi în echipa naţională a României, care a învins echipa amatoare a Cehoslovaciei cu 4—1...

— Dar inter-dreapta?

— Inter-dreapta am jucat în matchul jucat de România cu Bulgaria, când am câştigat cu 5—2.

— Half centru ai spus adineaori că ai jucat la Venus. Dar half dreapta?

— Half dreapta am jucat de mai multe ori, chiar în echipa naţională. In matchul câştigat cu 8—1 asupra Greciei, în matchul terminat 1—2 cu Jugoslavia şi în partida pierdută la Budapesta, cu 0—4 în faţa Ungariei.

— Dar half stânga?

— Este şi asta. Half stânga am jucat într'un match cu Jugoslavia, în care am învins cu 2—1...

— Back nu te mai întreb dacă ai jucat, fiindcă te-am văzut în acţiune atât ca back dreapta, cât şi ca back stânga... Nu cumva însă ai jucat şi portar?

Şi portar!

— Şi portar am fost, ca să fie tacâmul complect...

— Când asta?

— La juniori, într'un match oficial, programat la ora 11 dimineaţa. Am primit atunci 2 goaluri, despre care nu ţi-aşi putea spune cu preciziune dacă au fost parabile sau nu. Tot ce

Pe Acropole, Stanciu şi Mircea Nicolaescu

mi-amintesc este că marcarea celor două goaluri m'a supărat grozav şi m'a determinat să-mi părăsesc postul şi să trec la înaintare, unde, în mai puţin de 20 de minute, am înscris trei goaluri, asigurând conducerea Venusului.

Imediat apoi am reintrat în poartă.

— Asta de ce-ai mai făcut-o?

Jucător cu ziua...

— Pentru că după amiază trebuiam să joc la categoria II-a, într'un match greu împotriva Unirei şi nu voiam să mă obosesc. Intr'adevăr, în aceiaşi zi, la ora trei după amiază, joc la categoria II-a şi învingem pe Unirea Tricolor cu 3—1.

Trebuie să-ţi spun că, alergând dela Federaţie, unde se jucase matchul de juniori, la Unirea, unde avea loc matchul de categoria II-a, nici n'am avut vreme să mănânc...

Insfârşit, vesel că am bătut pe Unirea şi rupt de foame, dar să mă îndrept spre cabine, când mă văd oprit de Mitty Niculescu.

— Stanciule n'ai terminat.

— Ce vrei să spui, nene Mitty?

— Vreau să spun că trebuie să joci şi la I-a...

— Mi-e imposibil. Sunt rupt de oboseală. Am jucat două matchuri.

— Ai jucat două şi o să-l joci şi pe al treilea. Trebuie. Ne lipsesc jucători.

— Păi nici n'am mâncat de dimineaţă.

— Spune aşa, băiete...

Şi m'a împins spre bufet, tratându-mă cu două sandvichuri.

Am jucat astfel trei matchuri într'o zi!...

Aici, să-ţi funizez un amănunt, cred, destul de interesant: singurul goal, care ne-a adus victoria în matchul ultim al acestei zile prodigioase, susţinut în compania Unirii Tricolor, a fost marcat de actualul arbitru N. Vuia, pe atunci elev la şcoala militară de infanterie şi extrem dreapta în echipa Venus-ului...

Reconstituiri

— Ce echipă avea Venus-ul, când ai jucat pentru prima oară la categoria I-a?

— In poartă juca Postescu; backi erau Burger şi Onorică Nicolau; halfi, Vasiliu, Florian şi Teclu; înaintaşi: Siracu, Vasilescu, eu, Mitty Niculescu şi Manolache.

Am jucat apoi cu promovaţii categoriei a II-a, cu Bulfon, cu Drăghicescu, Mircea Nicolaescu, Puiu Nicolaescu, Hammerley, etc.

— Şi, dacă nu sunt prea indiscret, de

— Când am început să joc la Venus, preşedintele clubului era Vasilescu. In anul următor a fost Teclu, apoi Georgescu, — fiindcă pe atunci, preşedinţii se alegeau dintre jucătorii primi ai echipei, — N. Tănăsescu, ing. Nicolaescu, N. Apăteanu şi, în sfârşit, d. av. Al. Eladescu.

Dela Venus la Juventus

— Şi, dacă nu sunt pre. indiscret, de ce ai părăsit Venus-ul sub culorile căruia ai jucat 15 ani de zile?

— Iţi voiu spune. In 1933, când a venit Albu la Venus, eu jucam back stânga. Cum însă Albu susţinea că nu poate juca pe dreapta, am trebuit să-mi schimb postul şi să deviu back dreapta formând împreună cu Albu, o backie excelentă.

In 1934, Venus-ul a câştigat campionatul naţional şi, drept să-şi spun, deşi scrie la carte că nu e frumos să te lauzi singur, întreg sezonul am jucat mai bine ca Albu. Cronicile din acea vreme sunt gata să dovedească această afirmaţie.

Nu ştiu cum dracu însă, la o noc-turnă jucată cu o combinată a cluburilor maghiare Ujpest-Bocsay, am fost desemnat să joc extrem stânga. Şi nenorocirea a făcut să joc bine...

Pe chestia asta, am fost luat dela backie şi introdus pe aripa stângă, unde, în primul match oficial, jucat cu Amefa, la Arad, am colaborat cu merite răsunătoare, la o sdrobitoare victorie cu 4—0.

— Asta e aripa care ne trebue! au exclamat atunci conducătorii, scoţându-mă definitiv dela backie şi instalându-mă pe aripa stângă...

Numai că eu nu mă împăcam deloc cu acest post. N'aveam tragere de inimă pentru el. Doream să joc back...

Cum însă mi se impunea să joc extrem stânga, am început să trăesc momente de oboseală sufletească, de nemulţumire şi, natural, n'am mai dat satisfacţie...

Atunci, am fost pus la index...

Asta îmi plăcea şi mai puţin.

Ce-a urmat, o ştii şi dumneata: am trecut la Juventus, captivat de amănuntul că veneam la un club de băeţi tineri şi condus de un virtuos al vieţii footballistice, ca d. Melbert...

— De câte ori ai jucat, Stanciule, în echipa naţională?

— De 8 ori. Iar de 35 ori am jucat în echipa reprezentativă a Bucureştiului, care susţinea atunci majoritatea partidelor internaţionale. Pe vremea aceea matchurile inter-ţări se jucau din an în Paşte, astfel că singurele partide importante erau susţinute de echipa Bucureştiului...

Licean şi internaţional

Eram elev, în a cincea de liceu, la Sf. Sava, când am jucat în reprezentativa Bucureştiului împotriva Belgradului!

Echipa României la Montevideo, având în mijlocul ei pe faimosul negru uruguayan Andrade.

— Când socoteşti că a fost epoca de aur a carierii dumitale?

— Cred că, între anii 1929—1931, când aveam 22—24 ani, am atins superlativul formei mele. Iar cel mai bun match cred că l-am jucat în 1930, la Montevideo, împotriva Perului.

Memorabil match!...

Jucam inter stânga...

In prima repriză, având avantajul vântului, am condus cu 1—0. Imediat după reluare, Peru a egalat şi ţin'te acum luptă cu iureşul peruvian şi cu furia vântului.

Oficialii noştri, pe tuşe, nu mai puteau scoate un cuvânt, mai cu seamă, când la un moment dat, am fost lovit şi am trecut, dela inter stânga, ca figurant pe aripa dreaptă...

Bine înţeles, domina Peru...

Nu ştiu însă cum se produce un atac al nostru şi Barbu, care juca inter-dreapta, mă deschide lung pe tuşe... Alerg, alerg. pătrund spre centru şi trag cu... piciorul şchiop. Goal! Imediat, la un nou atac al nostru, îl servesc pe Covaci cu o passă excelentă şi, poc, al treilea goal!...

Entusiasm la Montevideo

— Care a fost cel mai impresionant moment din viaţa dumitale de footballist?

E greu să-ţi răspund. Am trăit doar fel de fel de momente impresionante. Mi se pare însă că nici odată n'am cunoscut o emoţie mai splendidă ca la finala Olympiadei de football din 1930, jucată la Montevideo, între Uruguay şi Argentina.

Privelişea stadionului, cu cei 120000 de spectatori sălbateci, înghesuiţi pe culoare, în tribune şi pe iarbă şi strigând din răsputeri, m'a impresionat profund...

Şi ce noapte feerică a urmat finalei câştigate de Uruguay cu 4—2. N'am s'o uit nici odată.

Intregul oraş era scăldat în lumini şi învestmântat în drapele. Entuziasmul clocoţea pe toate străzile... Era o revărsare fascinantă de bucurie şi de orgoliu, mărturisite printr'o mie şi una de nimicuri.

Câte patru banane, sau patru mături, sau patru cercuri, atârnau de spatele fiecărei trăsuri, amintind simbolic cele patru goaluri ale Uruguayului... Lumea străbătea străzile cântând cântece patriotice... Ultimul măturător îţi spunea întreaga genealogie a celor 11 jucători uruguaieni... In sfârşit, am trăit o atmosferă de fantastic...

Un alt moment impresionant, — dar de mai mică anvergură, — l'am trăit la inaugurarea Onefului, când am făcut vernisajul goalurilor, în matchul Belgrad-Bucureşti.

Da, da, primul goal înscris pe stadionul Onef, eu l-am marcat!...

— Dar să te întreb ceva: din cele 11 posturi în care ai jucat, care ţi-a plăcut cel mai mult?

— Acel de înaintaş centru...

— Când nu joci, asişti la celelalte matchuri ?

— Nu mă duc decât la matchurile dintre două echipe pe care nu le-am mai văzut jucând împreună Sunt, deaceea, un spectator rar ale arenelor de football.

Mă găseşti în schimb, Duminică, la hipodrom, asvârlind câte un pol, dar nu mai mult, la event sau la jocul austriac.

In afară de cursele de cai, mă mai distrează din când în când câte un pokeraş. Bineînţeles inofensiv: la 1 leu sau cel mult la 2 lei.

— Ai vre-un «of» la inimioară, Stanciule ?

— Am un «off» mare de tot. Vei zâmbi, poate, când îl vei auzi... Dar ţi-l voiu spune: mă supără grozav faptul că n'am fost încă învrednicit cu o decoraţie...

Footballişti care au jucat numai o singură dată în echipa României au fost decoraţi. Eu, cu 8 participări la matchurile echipei naţionale şi cu un bilanţ de 35 de selecţionări în echipa Bucureştiului, n'am fost onorat cu atenţia unei decoraţii.

*

Modest, Stanciu nu pretinde vieţii decât răsplata efemeră a unei decoraţii.

De meritat, o merită cu prisosinţă...

JACK BERARIU

Echipa de «miuţă» a Venusului, cu Stanciu portar...